

למעלה, בכניסה לדירה המרווחת, קיבל הרב את פניו של החתן. מוזכר הרבנות המקומית, דוב אוסטרמן, הביא לפרקש את הניירות. היתה זו פגישתם הראשונה של השניים, ופרקש לא ידע כי הוא הייב חוב גדול לרצוניהטוב ולעורתו של אוסטרמן. לא רק שפתר את הבעיות הפורמאליות הקשות, אלא אפילו סייע למשפחה להכין את הכיבוד.

„מה יהיה סכום הכתובה?“ שאל המזכיר. לפרקש לא היה איכפת כלל. „הכתוב מיל“ יון. ענה. שושבינו, עורך-הדיון צבי לידסקי, יעץ בהגיון: „נחכה עד שתופיע הכלה וגכי תוב בנוכחותה.“

★ ★ ★

כך בחרתי תופיע הכלה? ברור, שבשעה היעודה היא לא היתה במקום. וכי איזה כלה מגיעה בזמן לחופה?

כאשר הגיעה, באיחור של שעה וחצי, הסתבר שהציפיה היתה כדאית. רחל אלקובי היתה לבושה בשימלה לבנה, וכולה אושר.

באולם נידחקו לא רק קרובים וסקרנים; גם ראש העיר, ראש המועצה הדתית במקום, הרב של בתי-הסוהר, מפקד בית-הסוהר ו- סגנו. כולם הרגישו את עצמם מחותנים. כי חתונתו של נחמן פרקש לא היתה שימחה משפחתית סגורה. היא היתה, בראש וראשונה, נסיון בעל משמעות ציבורית. נסיון בו הועמדו במבחן שני הצדדים: נחמן פרקש עצמו, ויכולתו של שרות בתי-הסוהר להיות שרות משקם ולא רק נוקם ומעניש. תחושה זו ליזתה כל מלה, כל ברכה, כל

ארון וגנות פרקש

מצליחים בקושי להתגבר על התרגשותם הרבה. על פניו של נחמן פרקש ניכרים בבירור אותות הסבל והבדידות שהיו מנת חלקו במשך שנים רבות. על פניה של כלתו: אושר וציפיה.

קריאת „מזל טוב“ כאשר שבר פרקש את הכוס, בדריסה המסורתית, היה ברור כי אושרו שלי משול לאותה כוס, וכי פעולה בלתי-נהירה תפוררו לרסיסים. כאשר נפרדו האורחים, ולפרקש היה זמן להרהר מעט במעמדו החדש כאיש-משפחה,

על הסף

כמו כל חתן וכל כלה, בכל הדורות, נושא נחמן את אשתו הצעירה בזרועותיו, כדי לעבור את סף החדר. שימשם רק למשך 24 שעות.

הוא התבונן בסבעת הוזהב שעל אצבעו. „אין מה לדבר, זה יותר נעים מאזיקים,“ סיכם. ואחר פנה לאשתו, ולחש לה כמה מילים בצופיתית. היא הסמיקה מהנאה. מניין לו הצרפתית? „אני לוקח שיעורים אינטנסיביים. יש ההוא מחיפה, שיושב על פריצות. הוא מלמד אותי. אני כבר קורא לא רע. מדבר קצת בקושי. אבל עוד מעט...“ כן, עוד מעט. עוד מעט ידבר צרפתית שוטפת. עוד מעט יתחיל להתאמן מחדש כדי לחזור לכישר הגופני של ימי היותו אלוף ישראל באיגרוף. עוד מעט יוקוף את קומתו. עוד מעט...

חוב דיזנוגוף

עד למועד החופה, יצא פרקש לביקור חטוף בתל-אביב, והתבונן ברחוב דיזנוגוף, אותו לא ראה מזה כמה שנים.

במפתח הכחולה שבידו היתה ריקה. עד שניגש לקבוצת ששהו מסובים ליד ספלי קפה ועוגות. הוא הושיט את ידו הראשון והטיל לתוכה מטבע. גם השני. השלישי אמר: „היום ביצתה לתת.“ הנבר בחליפה החומה חיטט בכיסו, ת כל המעות, ונתן אותן לקבצן. היתה זו ההוצאה הי של נחמן פרקש, בייס-הרוכשהו.

★ ★ ★

דורי הפעולה הכשוטה הזאת עמד סיפור של תמימות-לב. מן הסוג המלווה את פרקש מזה שנים. אחרי פירסום על פגישת פרקש ורחל אלקובי במסדרון בית-המשפט (העולם הזה 1525), פנו מספר אורחים אל רכז הוועד לשיקומו של נחמן פרקש. אחת מהם זוגיאה עימה י. „זה בשביל החתונה,“ אמרה.

זו לחופשת-הכלולות, קיבל את הסכום, כדמריכס. הקבצן יאשון שנהנה ממנו.

יהבוק בתלאביב נגמר. הגיע הזמן לשוב לרמלה. לביתו בן אבו הצעירה, בו נעשו ההכנות לחופה. בחוף הצטופף ב. ששוב קיבל את פרקש בקריאות „מזל טוב! מזל טוב!“

היז. סוף-סוף נשאר הזוג הצעיר לבדו. לרגע התבונן נחמן פרקש בצלם, ותמה: „מה אתה עוד עושה פה?“ אחר כך הוסיף בחייד: „אתה יכול לצלם מה שאני עושה עכשיו הוא חוקי לגמרי!“

האורחים כבר אמרו שלום... רון

ציולמיהמזכרת כבר צולם, אחרון המאחלים מזליטוב כבר לחץ את

ל המבקש לשתף פעולה עם הוועד, או לשלוח מתנה לזוג, להתקשר עם נחום גרצברג, כעצנטון 36, ראשון-לציון, 941375.